PREDATOR

TURNUL LUI SKELD

S.D. PERRY

S. D. PERRY

Turnul lui Skeld

versiunea în limba română

UNCRIS

Anno Domini 820

Când *Jarl*[1] Sword/Sabie şi luptătorii săi s-au întors din expediţia lor fructuoasă – mânăstirile de peste mare adăpostiseră multe comori – în Casa Jormungand îl aştepta o poveste. Trei soli diferiţi veniseră din nord în urmă cu câteva săptămâni aducând ştiri.

Primul relata faptul că acel Skeld Colţ de Mistreţ a fost ucis de războinicul Asger Lance, care a luat pământurile lui Skeld în stăpânirea sa. A fost o bătălie mare şi sângeroasă la începutul toamnei, iar Asger şi oamenii lui au învins.

A doua ştire era că Asger înnebunise şi a incendiat fermele şi satele, silind oamenii să fugă în sălbăticie.

Ultimul mesaj era că Asger era mort şi că fusese mort încă din ziua când cucerise *Turnul*. Era Skeld şi consiliul său cei ce-i ucideau pe toţi pe care îi întâlneau; ieşiseră din morminte ca *draugar* (zombi) când lungile zile ploioase de toamnă tocmai s-au prefăcut în zile de iarnă timpurie. Acum bântuiau hotarele pământurilor lui Skeld şi devorau fiecare om care îndrăznea să se apropie.

Jarl nu credea în *draugar* – poveşti cu monştri bune de spus copiilor seara, în jurul focului – şi era convins că chiar neonorabilul Skeld a răspândit o asemenea poveste pentru a-şi ascunde o slăbiciune. Dacă suferise pierderi grele în lupta cu Asger, acum era vulnerabil. Skeld îmbătrânise, iar *Jarl* Sabie avea în barbă mai multe fire cenuşii decât roşcate; dacă voia să-şi ia revanşa asupra lui Colţ de Mistreţ – aşa cum cerea onoarea – acum era momentul! *Turnul* se fălea cu cele trei minunate Case mari, cu staulele, cu un zid împrejmuitor înalt şi cu turnul de pază robust, din piatră, care şi dăduse numele aşezării.

Turnul Jarlului. Îi plăcea cum sună. Va popula aşezarea cu luptători şi femei şi-şi va petrece ultimii anii de viaţă făcând copii, bând, şi veghind asupra satelor din împrejurimi care îi vor cere protecţia, făcând raiduri după pofta inimii. Tot ce trebuia să facă era să-l cucerească.

Când războinicii s-au adunat ca să-şi sărbătorească întoarcerea victorioasă, *Jarl*ul s-a ridicat. Stelgar a răcnit către oamenii beţi să tacă şi să asculte, deoarece *Jarl* Sabie urma să vorbească. Râsetele şi strigătele au încetat imediat, ochii încinşi de băutură întorcându-se către *Jarl*. Şeful Casei Jormungand era Cap Tare, conducătorul clanului de războinici, dar timp de mulţi ani *Jarl* fusese cel mai bun luptător şi comandant de raiduri al lui. *Jarl* îi antrena pe noii războinici şi tot el îi conducea în lupte.

— Vreau să cuceresc *Turnul lui Skeld*, spuse tare şi clar. Cândva, Skeld a spus că eu nu sunt un adevărat războinic şi a scuipat la picioarele mele. Am aşteptat mulţi ani.

[1] Jarl – rang nobiliar în vechea Scandinavie, imediat sub cel de rege.

Se auzi o rumoare aprobatoare. Chinul aşteptării răzbunării era dovada unui caracter puternic.

— Se zvoneşte că Skeld a devenit un *draugar*. Eu cred că a rămas fără războinici şi ţine departe oamenii înspăimântaţi cu poveşti.

— Ce-i un *draugar*? a întrebat Ult.

El venea din interiorul ţinutului.

— Almar, vrei să vorbeşti tu despre *draugar*?

Almar era puternic, un luptător bun, dar şi cel mai superstiţios om pe care-l întâlnise *Jarl*. Era plin de cunoştinţe şi întotdeauna purta în lupte amulete vrăjite. S-a ridicat fără tragere de inimă.

— Uneori, când un om moare din propria voinţă, devine *draugar*, spuse Almar, vocea-i joasă bubuind în sala caldă. *Draugar* nu sunt vii, dar umblă printre cei vii, mâncându-le carnea şi bându-le sângele. Ei cresc în înălţime, la fel de mult ca giganţii, şi pot să cântărească cât un taur. Nu poartă arme, pentru că sunt puternici cât zece oameni. Se spune că sunt hidoşi la vedere, au corpul vânăt ca de cadavru şi put; se spune că *draugar* împrăştie nebunia tuturor celor ce-i aud vocea. Atacă orice om sau animal până ce nu mai rămâne pic de carne pe oasele lui.

Careva a glumit despre „osul" bărbatului, stârnind un nou val de râs, dar *Jarl* a văzut că Stelgar nu râdea; nici Helta Arcaşul, nici Ult sau Thrain, toţi oameni puternici, luptători de prim rang. Aceştia ascultau cu atenţie.

— Cum pot fi ucişi? a întrebat Ult.

— Sunt deja morţi, spuse Almar. Nu pot fi ucişi. Trebuie arşi sau tăiaţi în bucăţi. Apoi bucăţile trebuie arse, iar cenuşa aruncată în mare. Iar asta este tot ce ştiu despre *draugar*.

Se aşeză, pipăind neliniştit amuletele fermecate pe care le purta în jurul gâtului.

— Noi tocmai ne-am întors dintr-o lungă călătorie, a spus *Jarl*. Ştiu că unii dintre voi aveţi treburi de aranjat, neveste cărora să le ţineţi cald, şi nu veţi dori să plecaţi din nou atât de curând... Dar mâine voi vorbi în Jormungand apoi voi pleca imediat, ca să-l termin pe Skeld Colţ de Mistreţ. Dacă e un *draugar*, am să-l ard şi am să iau în stăpânire *Turnul*. Dacă e om, voi face la fel. Mă veţi însoţi?

Stelgar s-a ridicat în picioare. Era cel mai apropiat aliat al Contelui şi frate de cruce încă din copilărie.

— Skeld nu are onoare. Când a scuipat la picioarele tale, a scuipat pe mine. Vin cu tine.

Helta, Ult şi Thrain s-au ridicat şi ei. Toţi erau de vârsta *Jarl*ului, toţi luptaseră mulţi ani alături de el. Thoralf s-a ridicat, rânjind.

— Sigrid va avea parte de căldură fie că sunt eu aici, fie că nu, a spus tânărul, stârnind noi hohote de râs.

S-au ridicat şi alţii, adăugându-se la număr: Rangvald Barosul, Geir, Bjarke, Sten cel Nesăbuit, Egil... Şaptesprezece cu toţii, un amestec de tineri şi maturi, destui pentru a manevra un mic *knorr*[2] în lungul coastei, destui pentru a cuceri *Turnul*, dacă poveştile despre pierderile suferite de Skeld erau cât de cât apropiate de ceea ce se spunea. O săptămână pe mare îi va aduce la hotarele ţinutului lui Colţ de Mistreţ.

Oamenii aleşi au continuat să sărbătorească şi să bea, bine dispuşi la perspectiva unei bătălii adevărate; n-a fost nici o satisfacţie furtul de la oamenii lui Jesus, care mureau în genunchi. Chiar şi cei care nu vor participa erau agitaţi, satisfăcuţi că *Jarl*ul Sabie se va răzbuna pe neonorabilul Skeld.

Almar nu s-a oferit voluntar. Îşi pipăia talismanele, faţa-i lată fiind o mască de îngrijorare.

În interiorul navei zburătoare, Tli'uukop şi cei trei Vânători se uitau la micul vas ce dubla coasta, la oamenii care purtau arme primitive, lame, măciuci ghintuite, suliţe, şi unele chestii simple care aruncau proiectile. Tli'uukop – Chiorul, pentru discipoli săi – era mulţumit. Le promisese tinerilor Vânători că va merita timpul pierdut cu această lungă călătorie, dar după multe zile de supraveghere a oamenilor ce lucrau pe peticele de pământ sau îşi scoteau hrana din mare, aceştia deveniseră nerăbdători. Mirosul greu al hormonilor secretaţi de agitaţia lor, abia dacă era filtrat de purificatoarele navei. Chiorul era pe cale să anunţe că vor merge să lupte cu marile animale albe cu colţi şi gheare, când nava i-a informat despre oamenii-călători, asupra cărora a detectat metale forjate.

Chiorul a simţit fiorul anticipării gâdilindu-l în gât, iar cei trei discipoli i s-au alăturat imediat. Toţi trei erau recent *Iniţiaţi*[3] şi toţi proveneau din ascendenţi prestigioşi. Ca *Iniţiaţi*, erau liberi să-şi organizeze propriile lor vânători, dar un antrenament suplimentar cu un Vânător de elită era considerat o onoare, iar Chiorul era urmaşul unui lung şir de mari Vânători, elite şi lideri de clanuri. După o „pensionare" onorabilă ce a urmat pierderii ochiului, el a ales să-i îndrume pe tineri, şi a descoperit că această activitate îi făcea plăcere. Luându-i pe *Novicii* neiniţiaţi în prima lor expediţie pe teren nu era ceva care să i se potrivească lui – *Novicii Yautja*[4] erau creaturi obositoare vibrând de pofta de a ucide şi neexperimentate – dar antrenarea a doar câtorva selecţionaţi în arta fină a urmăririi şi a luptei cu lamele de pe antebraţ... era cu totul altceva.

— Sunt mici, a observat Shriek.

---

[2] Knorr – un tip de navă utilizată de vikingi, în aceeaşi tehnică constructivă precum *drekar, karvi, færing*.

[3] Iniţiaţi – în original: *blooded* (însângerat) adică au participat la prima lor vânătoare şi şi-au ucis prada.

[4] Yautja (Ya-OOT-ja) – *predatori, vânători* – specie extraterestră caracterizată prin obiceiul de a vâna alte specii periculoase (inclusiv oameni) ca sport, sau pentru onoare.

Acesta era înalt şi colţos, cu mandibulă proeminentă. Era un excelent luptător, dar avea tendinţa să se năpustească în luptă. Îşi căpătase numele datorită sunetului distinctiv al strigătului său de victorie (*shriek*=chiot).

— Primitivi, spuse Ta'roga dispreţuitor.

Ta'roga era deosebit de abil în lupta cu lamele fixe, dar era prea încrezător în forţele sale.

— Portă *piele* nu armură.

Ca de obicei, Kata'nu a rămas tăcut. Dintre cei trei, Chiorul îl considera pe Kata'nu cel mai promiţător. Calităţile sale fizice nu erau atât de dezvoltate ca ale lui Shriek sau Ta'roga, dar tânărul suplu şi agil privea înainte de a gândi şi gândea înainte de a vorbi.

— Când i-am văzut prima oară, am crezut şi eu la fel, a mărturisit Chiorul. Prea slabi ca să lupte, prea mici, prea simpli. Dar ei gândesc. Raţionează şi se adaptează. Vânători experimentaţi au fost învinşi prin şiretlic în terenul de vânătoare.

— Când începem? s-a repezit Shriek grăbit.

— Când vor debarca de pe corabie ca să-şi continue drumul pe pământ. Studiaţi-i; observaţi ce fac. Veţi alege o ţintă potrivită şi o veţi aborda când veţi dori.

— Eu am să iau o duzină de trofee, s-a repezit Ta'roga.

— Trofeele sunt rezultatul, nu scopul, a precizat – pentru a câta oară – Chiorul. Vânătoarea înseamnă perfecţionare în *Vânătoare*. Este o experienţă, nu un scop.

Discipolii au încuviinţat, dar se îndoiau de cele spuse de el; aerul era încărcat cu surescitarea lor, mirosind puternic a ulei încins. Chiar şi ponderatul Kata'nu părea de neoprit.

Chiorul oftă lăuntric. Vor reuşi sau nu, dar în ambele cazuri vor *învăţa*.

După şapte zile pe apele îngheţate ale mării au ajuns în micul sat de pescari care marca începutul domeniului lui Skeld. Cerul acoperit spulbera zăpadă peste ei în timp ce-şi trăgeau corabia pe ţărm. Satul era părăsit; n-au găsit nici trupuri, nici semne de violenţă – doar semne că sătenii şi-au luat bagajele şi au fugit spre nord. Faptul îi stânjenea; *Jarl*ul plănuise să jefuiască satul de provizii, dar sătenii luaseră toate alimentele când au plecat. Oamenii au mâncat ultimii heringi uscaţi şi pâinea uscată pe care le mai aveau şi s-au culcat cu toţii în casa mare a satului, după ce au orânduit turele de pază.

Turnul lui Skeld se afla la două zile de ţărm. Dimineaţa au plecat spre est, vânând din mers, în pădure, veveriţe şi iepuri. Drumul urca pe colinele bătute de vânturi şi acoperite cu zăpadă subţire. Au trecut pe lângă câteva ferme micuţe la fel de goale ca şi satul – focuri stinse şi semne de fugă în grabă, urme de paşi în frunzişul putrezit, acolo unde zăpada nu se depusese. La început, unii dintre ei au râs, glumind pe seama fermierilor fricoşi care au

fugit de *draugar*, dar pe măsură ce ziua trecea, râsetele au dispărut. Pădurile şi câmpurile înzăpezite nu erau doar goale dar şi tăcute, în aer plutind o tensiune pe care o puteau simţi cu toţii.

Helta, care avea cei mai buni ochi, a văzut ramuri mişcându-se fără ca vântul să adie... chiar de vreo trei ori. Bjarke, Olav şi Haavid au auzit paşi pe sub copacii desfrunziţi. Informaţia a fost trecută pe nesimţite din om în om şi, ca din întâmplare, *Jarl* a încetinit ritmul de mers, punând ca din întâmplare mâna pe mânerul sabiei.

Pe când soarele palid începea să facă umbre tot mai lungi, au văzut fum spre sud, subţire, deasupra unui pâlc de brazi veşnic verzi acoperiţi de zăpadă. S-au apropiat cu grijă; mirosul de fum era acoperit de mirosul de rahat şi sânge pe măsură ce înaintau printre copaci. *Jarl* a scos sabia înainte de a păşi în luminiş.

Fusese o fermă de porci. Erau o duzină de animale moarte răspândite pe pământul din faţa resturilor arzânde ale fermei, cu gardurile dărâmate în jurul trupurilor lor lipsite de sânge.

Jarl a cercetat luminişul cu privirea. Nimic nu mişca prin fumul subţire. Oamenii s-au răspândit, cu armele şi scuturile pregătite.

Jarl s-a lăsat pe vine lângă unul dintre hoiturile de animale. Avea ochii scoşi, falca zdrobită şi larg deschisă; maţele i se revărsau din burtă printr-o gaură cu margini zdrenţuite. O piatră colţuroasă acoperită de sânge, aflată alături, era în mod clar *arma* cu care fusese omorât. Pe pielea pătată se vedeau urme de degete însângerate şi de dinţi – umani.

Jarl băgă degetele în grămada de maţe. Reci, dar nu îngheţate şi nici nu miroseau a hoit. Asta şi fumul... O zi sau două, nu mai mult.

— Aici, a chemat Helta în şoaptă.

El şi cu Geir se uitau la ceva ascuns după o grămadă de lemne arse. *Jarl* i-a făcut semn lui Stelgar şi s-au dus să vadă. Fermierul şi familia sa. Erau trei fii, cel mai tânăr de doar câţiva ani. Toţi – fermierul, nevasta sa, tinerii – fuseseră bătuţi până la moarte. Oase rupte ieşeau prin ţesătura hainelor sfâşiate, aşchii şi mizerie umpleau fiecare rană. Jarl a văzut urme de dinţi pe braţele subţiri ale copiilor. Fusta femeii era ridicată, iar vulva complet zdrobită de lovituri era de nerecunoscut.

— Nu se vede nici o rană „curată”, spuse Stelgar, iar *Jarl* a dat aprobator din cap.

În jurul sărmanei familii erau împrăştiaţi câţiva pari şi pietre însângerate. Nu era zăpadă în apropierea ruinelor fumegânde şi *Jarl* a putut vedea urme de paşi pe pământ. Vreo patru sau cinci oameni. Unul a fost desculţ.

— *Draugar*, a spus Geir.

Câţiva au dat din cap, şoapta trecând printre ei precum briza.

— Nu există nici un *draugar*, se răsti *Jarl*. Oamenii ăştia nu au fost mâncaţi; au fost doar bătuţi. Bătuţi rău. De nişte oameni.

— Nebuni. Almar spunea că *draugar* răspândeşte nebunia.

Ţinând seama de starea fermei şi a locuitorilor săi, *Jarl* nu-l putea contrazice. Totuşi, nu voia să-i atribuie lui Skeld crearea acestei poveşti. Dădu din umeri:

— Vom fi siguri atunci când vom şti.

Thoralf, aflat în picioare lângă unul dintre porcii măcelăriţi, a spus bucuros:

— Deci, avem porc la cină?

Mulţi dintre oameni au chicotit, dar nici unul nu şi-a lăsat armele deoparte. Jarl a fost de acord. Puteau aduna ceva carne din animale şi face un foc pentru a o găti lângă ferma fumegândă, pentru a se menţine ascunşi faţă de...

Soldaţii lui Skeld? *Nebunii canibali*?

...oricine i-ar fi pândit. Vor face tabăra sub copaci, dar fără focuri după ce se întunecă. Aveau nevoie ca ochii să fie adaptaţi la întunericul nopţii.

— Vom ajunge la *Turn* până mâine la prânz, a spus Jarl, ferm.

Indiferent ce răspunsuri vor afla, era sigur că *acolo* le vor găsi.

Ta'roga îi supraveghea pe oamenii ce dormeau pe pământ, învăluiţi în mantii şi grupaţi ca să se încălzească. El era sprijinit cu spatele de un copac masiv aflat la o sută de paşi depărtare, şi arunca priviri ocazionale celor trei gărzi firave care înconjurau încet tabăra. Ei nu-l puteau vedea.

Clănţănea din mandibule, mulţumit de sine însuşi. Shriek şi Kata'nu vor arde de invidie când îl vor vedea doborându-l pe căpetenia oamenilor călători, alegerea cea mai evidentă. Ta'roga ar fi preferat să-i vadă luptând înainte de a-i ataca, pentru a se convinge că cel mai bun dintre ei era într-adevăr căpetenia, dar nu voia să mai piardă încă o zi urmărind aceste animale. Legendarul *om* era mic, cu faţa plată şi mâncător de carne, atât.

Chiorul a trimis un mesaj cum că mai era o ceată de oameni, ceva mai departe în interiorul ţinutului, în direcţia în care călătoreau aceştia, prea mulţi pentru a lupta cu ei fără tehnică – absolut interzisă în Vânătorile împotriva primitivilor. În kitul lui Ta'roga era un mic emiţător de impulsuri radio – Chiorul îşi obliga toţi discipolii să poarte acest dispozitiv de autoprotecţie – dar tânărul vânător nu-şi putea imagina nici măcar o circumstanţă în care să fie nevoit să-l folosească. Când steaua acestui sistem solar se va ivi din nou, Ta'roga îl va izola pe conducător şi-l va lichida cu o lovitură sigură cu lamele fixe montate pe braţul dominant, armă ascuţită precum un colţ, puternică precum onoarea. Primul trofeu va fi al său.

Picioarele lui Ta'roga erau amorţite datorită aşteptării; o vreme a ignorat disconfortul, dar după ce unul dintre cei ce făceau de gardă în jurul taberei – cel înalt, înarmat cu un arc – a trecut pe lângă el, Ta'roga s-a mişcat, întinzându-şi picioarele în faţă.

Garda, cel înalt, s-a oprit din mers – iar acum se mişca înapoi, în direcţia lui Ta'roga, ţinând arcul cu ambele mâini, cu o săgeată între lemnul curbat şi strună.

M-a auzit.

Ta'roga a rămas nemişcat. Trecu un minut, după care omul şi-a scoas acoperământul de pe cap, făcut din pielea groasă a unui animal şi cu metal cusut în jurul ochilor, şi l-a pus uşor pe pământ înainte de a se ridica din nou ca să privească direct la copacul lângă care stătea Ta'roga. S-a dat mai aproape, dar nu părea să caute ceva. De fapt, întorcea încet capul dintr-o parte în alta. Asculta.

Ta'roga nu mai văzuse vreunul de atât de aproape, şi a simţit, pentru prima oară, că poate Chiorul are dreptate să vorbească cu atât respect despre aceste creaturi. Nu năvălea atăcând, nu striga după ajutor, nici nu ignora zgomotul micuţ; *gândea*. Confruntat cu dovezi de simţurile sale, căuta sursa a ceea ce auzise.

Masca lui Ta'roga bloca zgomotul respiraţiei sale, dar inima-i bătea cu repeziciune. Dacă omul îl descoperea pentru că el se comportase prosteşte, dacă ar fi fost o interacţiune forţată, atunci ar fi fost făcut de ruşine.

Omul privi în sus printre crengi, păru-i lung şi subţire fiind răvăşit de vântul rece. Apoi s-a dat un pas înapoi, ca să-şi mărească câmpul de vedere. Cercetă trunchiurile copacilor, după care privi pământul.

A păşit din nou înainte, îndoindu-şi genunchii pentru a-şi coborî centrul de greutate... şi s-a concentrat asupra picioarelor lui Ta'roga.

Acesta s-a uitat precaut în jos, fără a-şi mişca capul, şi a văzut adânciturile simetrice din solul moale, sub încălţămintea sa. S-a încordat, gata să reacţioneze. Dacă îl ucidea pe om aici, ar compromite Vânătoarea, dezonorându-se singur. Putea încerca să-l îndepărteze pe om, pretinzând că acesta era planul pentru obţinerea unui trofeu... dar dacă se mişca ar fi fost auzit, poate chiar şi văzut, iar omul l-ar fi atacat.

Privirea omului mătura pământul... apoi şi-a îndreptat spatele, relaxându-şi trupul. Pentru că nu era nimic vizibil pentru ochii săi, evident că a crezut că indiferent cine făcuse acele urme, acum era plecat.

Ta'roga a lăsat să-i iasă o expiraţie uşoară, văzând că omul se întoarce. Era ruşinat, dar dacă nu era nici o perturbare a Vânătorii, nu era nici un motiv să...

Omul care tocmai dădea să se întoarcă, s-a răsucit brusc confruntându-l pe Ta'roga, cu arcul întins şi săgeata pregătită. A lansat-o şi instantaneu a pus alta în arc, în timp ce prima pătrundea adânc în partea interioară a coapsei drepte a lui Ta'roga. Costumul a blocat zborul scurt al săgeţii, dar lovitura puternică a perforat armura subţire, vârful metalic al săgeţii pătrunzând adânc. Ta'roga s-a ferit într-o parte şi s-a ridicat în picioare, şocat şi furios, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat.

Omul a tras a doua oară, săgeata înfigându-se în trunchiul arborelui chiar în locul unde fusese capul său cu o clipă mai înainte. Ta'roga şi-a extins braţul, cu lamele de pe

antebraţ ieşite din locaş. Făcu un pas înainte ca să taie gâtul omului – care a sărit înapoi şi a mai tras o săgeată.

Aceasta a fost deviată de placa de pe pieptul lui Ta'roga, dar sunetul a fost auzit de celelalte gărzi care au alergat către arcaş. Majoritatea oamenilor s-au ridicat brusc în picioare, cu armele în mâini ca şi cum până atunci s-ar fi prefăcut doar că dorm.

Arcaşul a strigat ceva – şi a fost întrerupt la mijloc pentru că ţeasta i-a fost despicată în două. Ta'roga l-a recunoscut pe Shriek după înălţimea şi unghiul tăieturii. Arcaşul s-a prăbuşit cu sânge şi creieri curgându-i pe umeri.

Deodată, o duzină de oameni au năvălit asupra lor, cu săbiile ridicate şi buzdugane grele, iar alţii continuau să vină alergând. Ochii le ardeau, iar gurile ciudate aveau buzele strânse.

Skriek a tăiat gâtul celui ce alerga în frunte. Sânge roşu a ţâşnit din tăietură, jeturi prin aerul rece, mânjind mâneca costumului său. Un alt om a lovit cu buzduganul în pata roşie mişcătoare. Oasele au fost rupte, iar Shreik a căzut pe spate. Ta'roga s-a repezit cu lamele de pe braţ lovind în abdomenul moale al omului. Uimitor, acesta a ridicat buzduganul iarăşi, încercând să atace chiar dacă sângele i se scurgea din trup, chiar în clipa când murea.

Ta'roga şi-a retras lamele şi l-a înşfăcat pe Shrieck, trăgându-l departe de atacatori. Conducătorul lor a răcnit ceva, iar oamenii s-au aşezat în cerc, cu faţa spre exterior şi armele pregătite. I-au ignorat pe cei trei care sângerau la picioarele lor.

Lupta dusă cu incompetenţă nu era Vânătoare. Ta'roga a greşit. Singura alegere onorabilă era să deconecteze camuflajul şi să lupte, să înfrunte moartea, dar Ta'roga nu se gândea la Vânătoare sau la onoarea sa; simţea doar o ruşine adâncă pentru că şi-a dat seama cât de rău a subestimat aceste creaturi.

Shriek şi Ta'roga se retrăgeau cât mai departe. Oamenii, cu armele ridicate s-au luat după ei, arătându-şi dinţii, urlând în limba lor de neînţeles, tare şi furioşi. După câţiva paşi, Shriek a început să alerge protejându-şi braţul. Ta'roga şi-a încleştat mâna pe coapsa străpunsă de săgeată şi a alergat pe urmele lui, complet umilit.

Au urmat zgomotul făcut de paşii alergători, dar după câteva secunde, au pierdut contactul... şi chiar dacă se vedeau câţiva stropi verzi împrăştiaţi mult unul de altul, strălucind precum focul, şi aceştia s-au uscat după o distanţă scurtă; sub umbrele copacilor nu puteau descoperi urmele care să le arate în ce direcţie au fugit invadatorii. Jarl a poruncit să se oprească şi să se întoarcă la tabără, pentru a cerceta locul unde a avut loc atacul.

Erau urme de tălpi pe pământ, dar prea mari şi cu forme ciudate pentru a fi făcute de om. La baza copacului, lângă locul unde zăceau cei trei morţi, era o mică baltă cu un lichid verde strălucitor.

Jarl a numărat săgeţile lui Helta. Una era înfiptă în copac, a doua era pe pământ, cu vârful rupt. A treia lipsea.

Stelgar s-a ghemuit lângă mica baltă verde. O atinse precaut cu degetul.

— Ce-i asta? a întrebat Bjarke.

Stelgar ridică umerii.

— Lipseşte o săgeată a lui Helta. A nimerit ceva.

— Este un *draugar*, a hotărât Geir, nervos. Probabil că *draugar* are sânge verde!

— *Draugar* nu foloseşte arme, a intervenit Stelgar, arătând spre oamenii morţi.

Craniul lui Helta Arcaşul era despicat în două. Gâtul lui Thrain era tăiat cu precizie, iar Sten Nesăbuitul fusese înjunghiat în maţe de o sabie dublă.

— Şi nici nu se ascund.

— Au fost doi, spuse Bjarke, arătând spre urmele ciudate de lângă copac. Unul a stat aici. Celălalt a venit pe aici.

— Helta a auzit ceva, adăugă Rangvald.

Şi el fusese de pază, la fel ca Thoralf.

— L-am văzut cum şi-a scos coiful, ca să audă mai bine. A tras imediat după aceea.

— Eu am văzut ceva, a precizat Thoralf. Aerul se mişca, precum umbrele.

Geir privea temător în jur.

— Suntem urmăriţi de monştri.

— Bagă-ţi nişte sânge-n coaie ori fugi la ţâţa mă-tii, îl repezi Stelgar, ridicându-se. Dacă sângerează, pot fi ucişi. Şi dacă Helta i-a rănit, o putem face şi noi. Acum ştim că trebuie să ascultăm. Şi mai ştim că trebuie să fim atenţi la umbre în aer. Dacă se reîntorc, îi vom ucide.

Jarl a dat aprobator din cap, împreună cu cei mai mulţi dintre ceilalţi. Stelgar era vocea raţiunii.

— Adunaţi ramuri. Staţi grupaţi câte doi sau trei, unul să fie atent şi să asculte. Vom face un rug pentru cei căzuţi, şi ca să ne încălzim şi noi pentru călătoria către *Turn*. Din turnul aşezării putem ţine departe orice duşman.

Oamenii au fost de acord şi s-au răspândit. *Jarl* a privit cadavrele de jos, cele două părţi însângerate ale capului lui Helta care atârnau de gâtul rupt. Stelgar îl atinse uşor cu piciorul. O lovitură puternică, sigură, venită aproape direct de deasupra; Helta fusese şi el un om înalt.

— Cadavre umblătoare şi uriaşi cu sânge verde pe care nu-i putem vedea? spuse Stelgar. Eşti sigur că vrei *acest* Turn?

Jarl a izbucnit în râs.

— E vreo cale mai potrivită să ajungem în *Valhöll*[5]? Orice prost poate fi omorât de *oameni*.

Au râs amândoi în hohote.

Săgeata a trebuit să fie scoasă din piciorul lui Ta'roga, lăsând o gaură mare în costumul său. Un dezinfectant şi un cicatrizant din trusa sa medicală l-au ajutat, dar n-a îndrăznit să se uite în ochii maestrului său, aşa cum s-ar fi cuvenit. Braţul lui Shriek fusese rupt în şase locuri; şi-a suflecat singur mâneca şi şi-a administrat un analgezic, iar capul său era chiar mai coborât decât al lui Ta'roga. Chiorul şi-ar fi dorit să nu fie amestecat în ruşinea lor, totuşi, el fusese cel care i-a trimis să vâneze oameni, deşi le cunoştea slăbiciunile. Codul Vânătorului era strict, dar greşelile timpurii erau tolerate ca parte a procesului de învăţare. Ei au fost aroganţi şi nechibzuiţi, aşa cum ar fi trebuit să se aştepte; decizia lor de a fugi era inacceptabilă. Învinşi şi răniţi, au fugit.

Îi privi cu răceală pe cei doi vinovaţi *Yautja* care stăteau tăcuţi în infirmerie. Ar fi fost dreptul său să-i ucidă, dar trebuia să ţină seama şi de propria sa culpabilitate; ultima oară când Chiorul a vânat în lumea asta, nu existau luptători ca aceştia.

Un apel de pe navă i-a atras atenţia. Chiorul s-a apropiat de consolă şi a activat ecranul, trecându-şi ghearele peste o linie de simboluri. Kata'nu a accesat informaţiile date de senzori. Călătorii lor traversau un câmp deschis, aflat foarte aproape de bariera de la intrarea în sat, sau ce o fi fost. Kata'nu se afla la sud de oameni, dar aproape; număra sătenii şi încerca să depisteze metale forjate dincolo de zidul împrejmuitor al satului. Răbdarea lui Kata'nu, lipsa sa de aroganţă... acestea erau trăsăturile unui Vânător.

Chiorul îi privi din nou pe cei doi *Yautja* discreditaţi. Ta'roga şi Shriek ar merita o şansă să-şi răscumpere greşeala... dând dovadă de abilităţi excelente, sau murind în acţiune. Nu vor exista trofee, dar îşi vor putea şterge ruşinea.

— Oamenii pe care i-aţi vânat sunt pe cale să intre în sat, unde cei de acolo sunt de patru ori mai mulţi decât ei, a precizat Chiorul. Un Vânător demn de sângele său şi-ar putea abandona toate armele şi să rămână în faţa prăzii sale fără armură, fără să se ascundă, cu ghearele goale. Un Vânător demn de sângele său ar putea chiar să fie învingător... dar dacă moare, va muri onorabil.

Ta'roga şi Shriek au fost în picioare înainte ca el să termine de vorbit.

— *Nu* veţi perturba Vânătoarea lui Kata'nu, a hotărât Chiorul. Dacă vă băgaţi în calea sa, eu personal am să vă duc capetele taţilor voştri şi am să le povestesc despre dezonoarea voastră.

---

[5] Valhöll (în norvegiana veche) – Valhalla - paradisul în mitologia nordică, locul unde ajungeau războinicii care mureau în luptă.

Ta'roga şi-a încheiat costumul şi a început să-şi scoată plăcile armurii. Cu singurul său braţ valid, Shriek se străduia să ţină pasul, lamele sale trăncănind pe podea. Chiorul le privea pregătirile lor solemne şi sincere fără să facă nici un comentariu. Era o şansă ca ei să supravieţuiască; chiar şi răniţi, amândoi erau experţi din punct de vedere tehnic.

El va muta nava mai aproape de poziţia lui Kata'nu, pentru a face mai uşor „curăţenie" după aceea şi pentru a-i împiedica pe cei doi Vânători dizgraţiaţi să atace prematur. Şi – deja a decis – în viitor nu va mai aduce pe nici un unul dintre discipolii săi în această lume a *oamenilor*. Vânătoarea de oameni era un sport doar pentru războinicii experimentaţi.

Turnul lui Skeld se afla lângă un mic pisc dintr-un lanţ muntos, sus pe panta unde zăpada începuse să se depună; *Jarl* şi oamenii săi au traversat câmpuri cu secara îndoită de iarnă, trecând pe lângă ferme părăsite şi case goale. Au văzut semne ale asediului lui Asger, oameni morţi şi cai în putrefacţie, rămăşiţe ale unor focuri mari în care se arseseră cadavre, oase înnegrite ce se iţeau din zăpadă.

Stelgar a remarcat urme de târâre prin culturi, linii lungi de secară zdrobită şi orz mort ce duceau către *Turn*. Casa la care s-au oprit avea sânge uscat pe pereţi. Rahat şi vomă uscate, haine rupte. Dar n-au văzut nici un om viu.

Când s-au apropiat de sat a început să ningă cu fulgi mari. Nimeni nu era de pază pe parapetul înalt din lemn; poarta grea stătea larg deschisă. Turnul de piatră ce dădea numele aşezării se iţea pe deasupra, cenuşiu şi părăsit, cu crenelele precum nişte găvane goale.

La câteva sute de paşi de parapet, Jarl se întoarse cu faţa spre aliaţii, prietenii şi fraţii săi. A văzut la ei precauţie, dar nu frică. Indiferent cu ce se confruntau – uriaşi nevăzuţi, nebuni, *draugar* – aceşti oameni vor lupta bine.

— Se pare că n-are rost să ne strecurăm pe nevăzute, spuse *Jarl*. Am venit să cucerim Turnul şi o vom face. Staţi aproape unul de altul până ce vedem cu ce avem dea face. Şi atenţie la umbrele din aer.

— Ei ar trebui să fie atenţi la noi, a pufnit Thoralf, şi cu toţii au rânjit, iar inima lui *Jarl* a crescut ca bolovanul.

Nu exista un sentiment mai grozav decât să intri în luptă alături de războinici iscusiţi, uniţi împotriva unui duşman necunoscut. Vor învinge sau vor muri, în ambele situaţii îşi vor avea recompensa.

Chiar atunci un om a ţipat de dincolo de parapetul satului, strigătul său răguşit fiind imediat urmat de altul, apoi de al treilea, de o duzină, de prea multe pentru a mai putea fi numărate; strigătele nearticulate, de durere, furie, foame, sunetele de sminteală şi pierzanie ridicându-se spre cerul de unde se cernea zăpada precum urletele lupilor.

— O să vă trimitem la Odin pe toţi! a răcnit *Jarl* şi toţi au năvălit prin poartă.

Dezgustat de acele reci de gheaţă ce cădeau de sus, Kata'nu s-a apropiat de călătorii care ezitau să intre prin deschizătura din parapet. Toţi erau pregătiţi, în mod clar aşteptându-se la o confruntare.

Înlăuntrul îngrăditurii, oamenii au început să strige, iar conducătorul călătorilor şi-a călăuzit oamenii prin poartă. Kata'nu i-a urmat. Putea vedea semnătura în infraroşu a multor oameni ce năvăleau afară din structura mare construită cel mai la nord, continuând să strige în timp ce alergau spre călători. Majoritatea nu erau înarmaţi. Mulţi se mişcau nesiguri, căzând şi ridicându-se.

Kata'nu s-a îndepărtat de călători, spre una dintre marile grămezi de animale moarte, umflate de putreziciune, cu cadavre de oameni aruncate deasupra. Călătorii s-au aşezat în cerc, cu faţa spre exterior, zbierând ca Neiniţiaţii (*unblooded*) la prima lor pradă ucisă.

Oamenii din sat au apărut la vedere, iar Kata'nu a văzut că ceva nu era în regulă la ei. Mai mult de jumătate erau goi, sau aveau pe ei doar rămăşiţe de haine. Mulţi aveau convulsii ca de febră, şi se prăbuşeau, fiind călcaţi de ceilalţi. Aveau picioarele vărgate cu dungi subţiri, şi expresii ciudate pe chipuri în timp ce urlau.

*Boală***.** Kata'nu a verificat indicaţiile de la filtrul măştii, aţa cum o făcea cu regularitate de când părăsise nava. Umiditatea era ridicată, gheaţa cădea şi mai mult din cer, dar nu vedea...

Iată! În aer era o mare concentraţie de material organic, un fel de alcaloid; structura era a unui spor fungic. Câmpurile din împrejurimile satului erau cultivate, mai ales cu cereale păioase; oare li s-au infectat culturile? Carnea? Au ingerat sporul, ori se răspândea şi infecta pe cale aeriană?

Primii oameni bolnavi au ajuns la călători. Urlând, fără arme, au atacat, iar călătorii au întrat neînfricaţi în luptă. Kata'nu nu-şi mai găsea locul, urmărind excitat desfăşurarea bătăliei – până ce a observat că un număr de atacatori bolnavi şi-au schimbat brusc direcţia şi năvăleau spre el.

Oamenii din sat strigau neinteligibil, cu ochii largi, daţi peste cap, cu mâinile goale – dar nebunia lor evidentă era o armă în sine, pentru că se repezeau fără şovăială în săbiile şi în topoarele rotite prin aer de oamenii *Jarl*ului. Acesta văzu printre săteni şi războinici de-ai lui Skeld şi de-ai lui Asger; indiferent de ce molimă o fi fost vorba, i-a atins pe toţi.

Primul om care a ajuns la *Jarl* purta nişte pantaloni murdari de rahat şi nimic altceva. *Jarl* a învârtit sabia şi i-a tăiat gâtul. Un jet de sânge a murdărit zăpada atunci când omul a

căzut, gâlgâind. O femeie goală cu ţâţe veştejite şi atârnate, acoperite de vomă şi sânge, se agăţa cu ghearele de el. I-a despicat abdomenul dintr-o singură lovitură de sabie, pentru că un bărbat cu o mantie bălţată s-a repezit la scutul său, iar un băieţaş i s-a aruncat la picioare zgâriindu-i încălţările cu degetele putrezite.

— Încălţările tatălui meu! striga copilul. Le-ai furat!

Jarl lovea şi tăia, izbind, blestemând în timp ce-i zdrobea capul. Omul în manta a căzut pe spate, ţinându-se strâns de burtă, iar printre degete i se revărsau maţele. Sângele acoperea zăpada căzută.

L-a văzut pe Stelgat rânjind când tăia gâtul unui om ce purta un colier din colţi de mistreţ. Rangvald a izbit cu barosul în ţeasta unui fermier cu ochi sălbatici care delira despre fantome, apoi pe altul drept în faţă. Therin a tras o juma' de duzină de săgeţi, bărbaţii şi femeile lovite au căzut precum fulgii de zăpadă... dar continuau să vină şi mai mulţi. Geir s-a depărtat puţin de grup ca să-şi poată manevra mai bine parul cel lung; a lovit jos şi a *ras* trei oameni cu o singură lovitură, oasele coapselor crăpând sub forţa lemnului, dar atacatorii continuau să vină, lipsiţi de frică datorită molimei. Când multe mâini s-au încleştat de par, iar Geir se lupta să-l elibereze, un soldat ce purta o mantie în culorile lui Asger s-a dat la el, încercând să-i sfâşie gâtul cu degetele înnegrite de frig.

Altă femeie alerga spre *Jarl*, ţipând, vânătă de frig şi învârtind un băţ subţire ca pe o sabie. *Jarl* a izbit-o cu scutul în faţă şi a dat-o peste cap, dar ea continua să strige printre dinţii însângeraţi.

— Uite!

Olav şi Bjarke au strigat avertismentul în acelaşi timp, arătând spre parapet de lemn în timp ce se opuneau mulţimii dezlănţuite. *Jarl* a aruncat o privire şi a văzut cum zăpada se adună rămânând atârnată în aer, după conturul oarecum uman al unei bestii gigantice, cu cap pletos şi umeri largi.

Un şuvoi de atacatori demenţi s-au aruncat asupra creaturii, capetele lor abia ajungând la nivelul pieptului acesteia. *Jarl* a văzut lamele strălucitoare ieşind din aerul tremurător, apoi creatura a luat o formă şi mai clară când a fost împroşcată de sângele oamenilor.

— Uriaş la parapet! a avertizat *Jarl*, pe când un grăsan se repezea cu o lance asupra sa.

Jarl a ridicat scutul şi s-a lăsat pe vine, rotindu-şi sabia peste picioarele omului. A lovit sufficient de tare ca să simtă oasele rupându-se la trecerea lamei, impactul făcându-i degetele să vibreze. Omul a răcnit apoi s-a prăbuşit.

Sânge cald picura din barba J*arl*ului. Unii dintre oamenii neînarmaţi alergau acum cuprinşi de frică, departe de locul bătăliei, zbierând aiurea, dar războinicii *Turnului* ridicau armele de pe jos, amintindu-şi câte ceva din vechile deprinderi. Unii au renunţat la atacul direct, ochii lor de nebuni căutând spaţii deschise.

— Măcar acum îl putem vedea pe futangiu! a strigat Stelgar, ferindu-se din calea unui bătrân care se împiedica de cadavrele hăcuite ce-l înconjurau.

Stelgar l-a pocnit cu toporul drept în faţă.

— Odin ne zâmbeşte de sus! a strigat şi Thoralf, iar cei care încă mai erau în picioare au râs printre dinţii încleştaţi.

Un războinic înarmat cu un topor s-a dat la Olav, dar tânărul a reuşit să-l ia pe ucigaş cu el într-o ultimă îmbrăţişare. Egil şi Haavid erau şi ei morţi.

Jarl şi ai lui continuau lupta, încercând să ţină un ochi pe uriaşul tăcut, în timp ce trupurile căzute măreau grămezile de cadavre, iar numărul lor scădea.

Kata'nu a luptat bine, ucigând zece oameni în câteva clipe... Dar a devenit vizibil, stropit de sângele lor, iar călătorii, războinici destoinici, se apropiau de el odată cu furia bătăliei. Chiorul nu se îndoia că Kata'nu va lupta până la moarte... Dar *el* şi-ar pierde singurul discipol promiţător.

— Duceţi-vă! le-a spus celor doi *Yautja* care stăteau tăcuţi în spatele său, fără a-şi lua ochii de la monitor. Răscumpăraţi-vă greşeala. Luptaţi bine.

Aceştia s-au grăbit către portalul de ieşire, mulţumindu-i respectuos pentru permisiunea acordată. Chiorul a mormăit aprobator, eliberat deja de grija pentru soarta lor. Privea mişcările măsurate ale lui Kata'nu făcute cu graţia tinereţii, forma sa puternică; privea şi era mulţumit.

Kata'nu se rotea, tăia şi lovea oamenii din jurul său cu lovituri zdrobitoare, perfect conştient că era posibil să moară dacă atacatorii ar fi fost organizaţi. Şi era vina să că nu a scuturat zăpada depusă pe costumul său. Din punctul său de vedere, se dovedise la fel de prost precum ceilalţi doi.

Arunca priviri dese către călători, simţind empatie pentru oamenii pe care îi urmărise în acest loc al molimei. Mai mult de jumătate fuseseră doborâţi, copleşiţi de numărul mare de atacatori, dar cei rămaşi îşi continuau *dansul* triumfător, măcelărind sătenii urlători, aşa cum ar fi făcut orice Vânător, până la victorie sau moarte.

Un om a ridicat suliţa unuia dintre călătorii căzuţi şi s-a repezit către Kata'nu, zbierând, cu arma ridicată deasupra capului. Kata'nu a-a lăsat într-un genunchi şi i-a despicat burta cu o lovitură cu lamele de pe antebraţ, dar altul înarmat cu o sabie a profitat de ocazie ca să se apropie dintr-o parte. Omul a lovit, vârful sabiei tăind adânc în umărul lui Kata'nu.

Acesta a pivotat, jos, pe pământ, şi a înfipt lamele în pieptul atacatorului. Trase mâna înapoi, dar lamele erau blocate şi l-au tras pe muribund aproape de el. Frustrat, a smucit de braţul împovărat, folosindu-l pe celălalt pentru a-l lovi cu o piatră peste mâini. O căldură umedă i se scurgea din umărul ce sângera.

Peste ţipetele muribunzilor şi a răniţilor, Kata'nu a auzit nişte voci care i-au atras atenţia. O privire scurtă aruncată spre lider şi camaradul său... apoi în direcţia unde se uitau aceştia...

...şi i-a văzut pe Shriek şi Ta'roga intrând pe poarta deschisă, neînarmaţi, cu camuflajul dezactivat.

Distras, Kata'nu nu l-a văzut pe omul cu topor decât când a fost prea târziu.

Jarl îşi făcuse o vagă idee despre înfăţişarea uriaşilor privindu-l pe monstrul stropit de sângele oamenilor măcelăriţi la nici 20 de paşi depărtare, dar tot a făcut ochii mari. Noii veniţi purtau măşti întunecate din metal, strălucitoare, netede şi ameninţătoare; un fel de şuviţe împodobite cu mărgele atârnau de o parte şi de alta a capului. Fiecare purta un veşmânt cenuşiu care le reliefau muşchii dezvoltaţi ca ai oamenilor foarte puternici.

Fără armuri. *Fără arme*.

Jarl tocmai se uita la uriaşul mânjit de sânge chiar în momentul când acesta a căzut în genunchi, lovit de un topor în burtă. Unul doborât, dar alţi doi veniţi în locul său.

— Uriaşi la poartă! a răcnit Stelgar, iar oamenii rămaşi au strâns rândurile apărării.

Strigătul lui Stelgar păru să-i redirecţioneze pe atacatorii nebuni. La vederea uriaşilor, sătenii din *Turn* părură să ajungă pe noi culmi de furie. Au alergat spre cele două creaturi masive, urlând ca animalele, ciopârţindu-se între ei în frenezia lor de a ajunge la noul inamic.

Unul dintre uriaşi a căzut ghemuit, cu braţele larg deschise; celălalt, mai înalt, a păşit direct către atacatori, despicându-le feţele şi zdrobindu-le capetele. Oasele trosneau, oamenii cădeau în zăpadă, rupţi şi sângerând. Monstrul cel înalt îşi croia drum către locul unde Thoralf şi Ult luptau, spate în spate, şi amândoi s-au întors cu faţa către el ca să-l înfrunte. Thoralf s-a aruncat jos ca să-i reteze picioarele mari, iar Ult l-a evitat, ocolindu-l pentru a-l lovi cu sabia sa grea.

Lama lui Ult a făcut o tăietură adâncă în trupul uriaşului. Verdele strălucitor a început să curgă din rană. Monstrul s-a răsucit şi l-a înşfăcat de cap pe Ult, răsucind şi trăgând – smucindu-i-l de pe trup. Cu sângele ţâşnind prin aer, trupul decapitat al lui Ult s-a prăbuşit în zăpadă.

Uriaşul a aruncat ţeasta lui Ult într-unul dintre războinicii *Turnului*, doborându-l la pământ. Thoralf, după ce a tăiat adânc în coapsa monstrului, făcând să curgă mult sânge verde, s-a dat înapoi.

Celălalt uriaş, mai puţin înalt, sfâşia duzina de oameni înarmaţi care îl atacau, smulgându-le braţele, rupându-i ca pe beţe, dar pe măsură ce grămada de cadavre creştea în jurul creaturii, aceasta începea să ezite. Bjarke s-a apropiat cu repeziciune şi a lovit-o cu toporul, lama curbă deschizând o linie groasă şi verde în spinarea monstrului. Acesta s-a întors şi l-a lovit suficient de tare încât să-i frângă gâtul şi să-l doboare la pământ. Therin a slobozit o săgeată în pieptul larg al creaturii de unde a ţâşnit şi mai mult sânge verde.

Uriaşul s-a poticnit. Zăpada roşie de la picioarele lor era stropită cu pete mari verzi.

Când cel înalt i-a întors spatele, *Jarl* s-a aruncat înainte cu sabia înălţată, abia reuşind să-şi menţină echilibrul peste trupurile alunecoase ale morţilor şi muribunzilor. A ajuns la uriaşul sângerând şi a înfipt sabia în el, hăulind de bucurie.

Sabia a pătruns în laterala gâtului monstrului. Sângele verde i-a ţâşnit peste chip, cald şi amar, iar uriaşul s-a întors şi l-a lovit cu pumnul în piept. Sternul *Jarl*ului a fost rupt ca o surcică, o durere fierbinte l-a învăluit, iar presiunea zdrobitoare i-a oprit inima... dar uriaşul era *terminat*, jetul gros de sânge fiind deja mult subţiat.

Jarl a zâmbit şi a murit.

Bătălia păru să se sfârşească odată cu moartea *Jarl*ului. Oamenii încă mai ţipau, dar erau gemete ale celor răniţi mortal. Ultimii dintre nebunii înarmaţi s-au adunat în jurul uriaşilor muribunzi şi-şi manifestau furia prin lovituri şi împunsături în corpurile ciudatelor bestii. Thoralf se strecura prin spatele lor, retezându-le gâtul cu uşurinţă.

Al treilea uriaş, cel care fusese camuflat, era şi el la pământ. Stelgar vedea doar o masă verde-roşie, nemişcată în zăpadă. De-a latul împrejmuirii plină de sânge, a văzut bărbaţi şi femei care nu s-au luptat, vreo duzină, înghesuiţi împreună în grajduri. Cântau şi plângeau în genunchi, tremurând de frig sau din cauza nebuniei ce căzuse ca blestem asupra satului *Turnului*.

Blestemaţi. Thoralf, Rangvald Barosul şi Therin încă se mai ţineau pe propriile picioare, răniţi şi însângeraţi, dar vii. Toţi ceilalţi erau morţi. Cuceriseră satul *Turnului lui Skeld*, dar Stelgar nu-l voia; nici unul nu-l voia. Mai bine îi dădeau foc.

Stelgar i-a trimis pe ceilalţi să-i *termine* pe muribunzi, iar el s-a apropiat de locul unde zăcea *Jarl* şi a îngenuncheat alături de el. *Jarl*ul se uita fix în cerul de unde cădea zăpada, fără să-i pese de fulgii ce-i intrau în ochi. Stelgar se bucura pentru *Jarl*, dar simţea şi un gol lăuntric. Fratele său îi va lipsi.

— Stelgar!

La auzul tonului prevenitor din vocea lui Thoralf, s-a ridicat şi l-a văzut pe acesta arătând în direcţia lui, iar Rangvald şi Therin alergau spre el...

Întoarse capul. În spatele său, dominându-l cu înălţimea, era uriaşul, viu dar nu nevătămat ci plin de sânge.

Kata'nu şi-a revenit auzind în ureche vocea Chiorului.

— Nu eşti mort. Presurizează costumul, injectează-ţi un stimulant şi ridică-te. Foloseşte arma cu pulsuri pentru a te asigura că te întorci în siguranţă la navă. Această Vânătoare este terminată.

Kata'nu clipi la citirea indicaţiilor din mască. Nava era aproape. Toporul lovise adânc, iar el era căzut în genunchi într-o baltă formată din propriul sânge, deja acoperit de zăpadă. Îşi simţea capul uşor, golit.

Privi de-a latul *câmpului* de bătălie şi l-a văzut pe conducătorul oamenilor – trofeul său – căzut, cu sabia înfiptă în gâtul lui Shriek. Ta'roga era doar o grămadă de carne ciopârţită, la doar câţiva paşi depărtare. Cu siguranţă că Chiorul era dezgustat de modul cum au performat discipolii săi, cu toţii înfrânţi de oameni. Mulţi dintre călători au murit... dar tot ei erau cei rămaşi în picioare pe *câmp*.

Secundul conducătorului era îngenuncheat lângă trupul războinicului mort. Mai erau încă alţi trei rămaşi în viaţă. Mergeau de-a latul câmpului de bătălie şi le dădeau muribunzilor lovitura de graţie cu săbiile.

Kata'nu s-a străduit să se ridice în picioare, apoi a mers împleticit către secund ţinându-şi cu mâna rece abdomenul rănit. Nu era sigur ce ar trebui să facă, dar nu se vedea hăcuindu-i pe bravii oameni cu arma cu pulsuri. *El* a fost înfrânt; nu *ei*.

S-a oprit în spatele secundului clătinându-se. Se aştepta ca omul cel palid să se ridice şi să-l ucidă, dar el s-a ridicat doar, uitându-se la el, cu ochi mari. Curioşi, poate. Kata'nu a ridicat încet mâna liberă la mască. Ceilalţi trei călători supravieţuitori au alergat spre el, dar secundul le-a vorbit în limba lor ciudată şi aceştia s-au oprit cu armele pregătite.

Kata'nu voia să-i spună omului că el, Kata'nu, fiul lui Esch'ande, învăţase ceva din această Vânătoare. Indiferent dacă omul pricepea sau nu ideea. Şi-a dezactivat masca şi a luat-o de pe faţă. Frigul l-a izbit ca o palmă iar aerul era viciat, dar îi plăcea să-l simtă pe pielea fierbinte de febră. Trăia! Îl privi pe om, dorindu-şi să fi putut să-i înţeleagă expresia feţei sau limbajul.

I-a întins masca. O ofertă. Un trofeu.

După un moment lung, omul a întins mâna şi a luat-o.

Kata'nu a fost mulţumit.

Uriaşul s-a întors şi s-a îndepărtat mergând şovăitor către poartă, părţi dintre el părând să dispară în zăpadă.

— Ce mama dracu' a fost asta? întrebă Rangvald.

Stelgar a ridicat casca grea, suficient de mare, cât un leagăn de copil.

— L-am învins, asta a s-a-ntâmplat. Aduce un omagiu morţilor noştri.

S-a aplecat şi a pus casca pe pieptul *Jarl*ului. *Ne revedem în Asgard*[6], *frate*.

— Plecăm, după ce ardem până la temelii acest loc blestemat a hotărât Stelgar. Pune-i pe oamenii aceia să adune lemne.

Therin a aprobat sobru.

— *Valkyriile*[7] vor vedea fumul şi vor veni să-l conducă pe vitejii noştri prieteni în Valhöll. Satul *Turnului lui Skeld* va face un foc zdravăn.

— Măcar atât poate face, să scuipe aşa pe picioarele *Jarl*ului, a spus Thoralf, şi până şi Stelgar a chicotit.

Bună glumă!

SFÂRŞIT

---

[6] Asgard – una dintre cele Nouă Lumi ale tribului zeilor Æsir. Cel mai cunoscut tărâm din Asgard este Wakhalla, unde domneşte Odin.

[7] valkyrii – (în mitologia nordică) femei războinice care hotărăsc cine moare pe câmpul de luptă.